

НА РАЗДЪЛА

— Защо се о, дѣдо, войската събира,
 Защо е тъй бодра и весела тя, —
 Защо ли о, дѣдо, на батя мундира,
 Катъ никога кичать съ хубави цвѣтя?

— Защо се той често къмъ мама навежда
 И тихо ѝ шепне, катъ никой другъ день, —
 Защо го тя, дѣдо, тъй мило поглежда,
 Пригръща, цѣлува и плаче ведень?

— Царь нѣкой ли вика нашитѣ войскари,
 На пиръ ли о, дѣдо, зове ги днесъ другъ,
 Та всички отъ роднитѣ полета, чукари,
 Катъ жерави, съ пѣсни отлитатъ на югъ? . .

И пита детето — какво ли не пита —
 Та лесно ли млъкватъ детински уста?
 А вънъ е тъй шумно . . . войската отлита,
 Войската ни родна, войската светà.

А вънъ е тъй гордо . . . и плаче старика . . .
 Да бѣше на младость — година по-младъ
 Да бѣше — тогава забучилъ би щика,
 Еднажъ ли изпитанъ и дважди ли въ рать!